

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ (Ματθ. 9, 1 - 8)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στην Κάτω Σκαφιδωτή, στις 12/7/1984)

1. Διδαχή φωτισμοῦ καί ἐλέγχου

Ἄς δοξολογήσουμε καί ἄς εὐχαριστήσουμε τόν Θεό πού μᾶς ἀξίωσε νά τελέσουμε τήν θεία Λειτουργία. Καί ἄς τόν παρακαλέσουμε νά μᾶς δώσει φωτισμό γιά τήν ψυχή μας, συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν μας, δύναμη, εὐλογία καί προστασία γιά τή ζωή μας.

Στή θεία Λειτουργία ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μᾶς προσφέρει τό σῶμα του καί τό αἷμα του, γιά τήν εὐλογία καί ἁγιασμό μας. Ὅποιος καταλάβει τί σημαίνει αὐτό, θεωρεῖ τήν θεία Λειτουργία τόν πολυτιμότερο θησαυρό ἐπάνω στή γῆ. Καί χάριν τῆς παρακολουθήσεώς της, δέν ἐμποδίζεται ἀπό τίποτα.

Ἀλλά πρέπει νά ποῦμε καί λίγα λόγια γιά τήν ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας. Τήν καλύτερη ἀφορμή μᾶς τήν δίνει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο. Γιατί ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι πάντοτε φῶς. Εἶναι πάντοτε ὀδηγητικός. Εἶναι πάντοτε γεμάτος ἀπό σοφία. Καί μάλιστα σοφία ὄχι ἀνθρώπινη, ἀλλά ἀπό τήν σοφία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἄς προσπαθήσουμε νά παρακολουθήσουμε τί μᾶς εἶπε τό σημερινό Εὐαγγέλιο.

Ὁ Κύριος πῆγε σέ μία πόλη πού λεγόταν Καπερναοῦμ. Ἐκεῖ μπῆκε σέ ἕνα σπίτι, μαζεύτηκε κόσμος πολὺς καί ἄρχισε νά διδάσκει.

Τί δίδασκε ὁ Κύριος; Ἀστρονομία; Ἰχθυολογία; Ἱστορία; Ψυχολογία;

Ὅχι!

Δίδασκε πῶς ὁ ἄνθρωπος θά καταλάβει σωστά τήν σχέση πού πρέπει νά ἔχει μέ τόν ἑαυτό του καί μέ Θεό. Δίδασκε τόν κάθε ἄνθρωπο μέ λόγια ἀπλά, πῶς θά ρίξει μιά ματιά, ὄχι στά «ἔξω» ἀλλά στά «μέσα». Πῶς θά κοιτάξει, ὄχι μόνο τήν ὁμορφιά τοῦ κόσμου καί θά ἀκούσει τό κελάηδημα τῶν πουλιῶν, ἀλλά καί πῶς θά ἀκούσει τήν φωνή τῆς συνειδήσεώς του καί πῶς θά δεῖ τήν κατάσταση τῆς καρδιάς του.

Δίδασκε ὁ Κύριος καί φῶτιζε. Γιατί τό μεγαλύτερο φῶς στόν ἄνθρωπο εἶναι δέν εἶναι νά ξέρει Ἀστρονομία ἢ Γεωλογία. Τό μεγαλύτερο φῶς εἶναι νά μπορεῖ νά ξέρει κάποιος τόν ἀληθινό ἑαυτό του. Καί ἀκόμη περισσότερο νά ξέρει τί σχέση ἔχει πρός τόν Θεό. Ἦταν λοιπόν ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας πρός τόν λαό, φῶς. Ἦταν ὅμως καί κάτι ἄλλο.

2. Ὑπόδειγμα πνευματικοῦ ἐλέγχου

Ἀνάμεσα στόν κόσμο πού ἄκουγε τόν Χριστό ἦταν καί μερικοί φαρισαῖοι, ὑποκριτές. Οἱ ὁποῖοι δέν εἶχαν πάει νά ὠφεληθοῦν. Ἀλλά εἶχαν πάει νά ἀκούσουν κάτι γιά νά βροῦν ἀφορμή νά τόν κατηγορήσουν. Δέν εἶχαν πάει σάν ἄνθρωποι εὐαγγελιστές, σάν ἄγγελοι; Ἀλλά εἶχαν πάει σάν σατανάδες.

Ἐνῶ λοιπόν ὁ Κύριος δίδασκε, τοῦ ἔφεραν ἕνα παράλυτο γιά νά τόν θεραπεύσει.

Ὁ Κύριος εἶπε στόν παράλυτο: «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Σοῦ τίς συγχωρῶ τίς ἁμαρτίες σου.

Ἀκούοντας αὐτά τά λόγια οἱ φαρισαῖοι εἶπαν:

-Ἄπ, τό πιάσαμε τό λαυράκι μας. Τί ὠραῖα πράγματα πού μᾶς λέει!

Καί ἄρχισαν νά μουρμουρίζουν: «Ποιός μπορεῖ νά συγχωρήσει ἁμαρτίες ἐκτός ἀπό τόν Θεό;»

Ὅμως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι πάντοτε ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τόν μισοῦν, ἀλλά δέν μισεῖ.

Τόν καταδιώκουν ἀλλά δέν καταδιώκει.

Τόν συκοφαντοῦν ἀλλά δέν συκοφαντεῖ.

Καί ἐνῶ εἶχε τό δικαίωμα καί ἔπρεπε ὀρισμένες στιγμές, κατά δικαιοσύνην, γιατί ἔτσι τοῦς ἄξιζε μερικῶν, νά τοῦς καταραστεῖ· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πάντοτε εὐλογοῦσε. Ὅπως ἀκούσαμε στό ὠραιότατο ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τόν ἀπόστολο Παῦλο νά μᾶς δίνει τήν ἐντολή: «εὐλογεῖτε, μή καταρᾶσθε»

Καί ὅταν τοῦ ἔφεροντο ὑπουλα ὁ φιλάγαθος Κύριός μας, εἶχε τόν πόθο νά

φωτίσει τίς καρδιές τους.

Πώς;

Τούς έλεγχε. Τί είναι ο έλεγχος;

Ο έλεγχος, αδελφοί μου, είναι δύο ειδών. Έλεγχος πού προέρχεται από κακία και έξαγριώνει και έλεγχος πού προέρχεται από αγάπη και φωτίζει.

Ο Κύριος ήμών Ιησοϋς Χριστός ένεργώντας μέ τον έλεγχο τής αγάπης, τής στοργής, τής καλωσύνης, τής πατρικής φροντίδας, λέει στους φαρισαίους:

-Διατί διαλογίζεσθε έν ταίς καρδίαις ύμών πονηρά;

Τί κάνει; Έξετάζει μία πραγματικότητα. Και φέρνει στό φώς εκείνα πού μερικοί μουρμούριζαν μεταξύ τους και τά «διελογίζοντο» στά βάθη τής καρδιάς τους. Δηλαδή πράγματα πού δέν τά ήξερε κανένας. Γιατί τά βάθη τής καρδιάς δέν έχει τή δύναμη νά τά διαβάσει μάτι ανθρώπου. «Βαθεία καρδιά παρά πάντα». Τό πιο βαθύ και άγνωστο, τό πιο σκοτεινό πράγμα από όλα είναι ή καρδιά· για μάς. Για τον Θεό όμως πού είναι καρδιογνώστης και ή καρδιά είναι καθαρό νερό, γαλάζιος ούρανός, γιαλί διαφανές. Γι' αυτό ο Κύριος είπε: «Τί διαλογίζεσθε έν ταίς καρδίαις ύμών πονηρά;» Τούς έξετάζει. Πώς τούς έξετάζει; Μέ καλωσύνη.

Και πώς μαλώνει ο Κύριος; Μέ μεγαλύτερη καλωσύνη.

Άς δοϋμε τί τούς λέει:

-Νά σάς ρωτήσω κάτι; Πέστε μου; Τί είναι εύκοπότερον. Τί στοιχίζει πιο λίγες θερμίδες; Νά πώ: «Συχωρεμένες οι άμαρτίες σου», ή νά πώ: «σήκω πάρ' τό κρεβάτι σου και πήγαινε στό σπίτι σου;»

Τί ήθελε νά τούς πεί μέ αυτό;

-Έσείς, αυτή τήν στιγμή σκέπτεσθε σαν άνθρωποι. Κάνετε υπολογισμούς μυστικούς. Και νομίζετε πως θά μέ πιάσετε στή φάκα, χωρίς έγώ νά καταλάβω τίποτα. Βλέπετε πόσο έχετε πλανηθεί;

Αυτός είναι ο έλεγχος πού γίνεται όχι για νά έξαγριώσει, αλλά για νά φωτίσει και νά θεραπεύσει. Νά φωτίσει καρδιά και διάνοια και νά αγιάσει όλόκληρο τον άνθρωπο.

3. Πληρώνουμε και φεύγουμε

Άλλά ἄς προσέξουμε καί κάτι ἄλλο. Πηγαίνουν τόν ἄρρωστο στό Χριστό καί τί ζητᾶνε; Νά τοῦ πεῖ: «σήκω καί πήγαινε στό σπίτι σου». Ἀλλά καί σκέτα τήν υἰεία. Σάν τί ἀντιμετωπίζουν τόν Χριστό; Σάν γιατρό! Θά ἦταν πρόθυμοι νά τοῦ δώσουν καί λίγους παράδες.

-Κάνε τό καλό καί ὅτι μπορούμε, ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμας πληρώνουμε!

Ὁ Χριστός ἀδελφοί μου, εἶναι πάντοτε φῶς, θεραπεία, ἁγιασμός.

Καί ξέρει ὅτι δέν κάνει ἡ θεραπεία τοῦ ἄρρωστου νά τόν ἀφήσει, καί αὐτόν καί τούς συγγενεῖς του καί ὄλο τόν λαό πού ἦταν ἐκεῖ στό σκοτάδι. Καί νά μείνουν μέ τήν ἐντύπωση ὅτι ἡ ἀρρώστια ἦταν μόνο σωματική καί δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τήν ψυχή καί τήν καρδιά.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας. Τό σῶμα ἐπιδρᾷ στήν ψυχή καί ψυχή ἐπιδρᾷ στό σῶμα. Γι' αὐτό λέει ὠραιότατα τό γνωστό τροπάριο: «Ἀπό τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τό σῶμα, ἀσθενεῖ μου καί ἡ ψυχή».

Νά γιατί ὁ Χριστός εἶπε στόν παράλυτο: «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου».

Αἰτία τῆς ἀρρώστιας σου εἶναι ἡ ἁμαρτία. Μέ τά λόγια αὐτά ὁ Χριστός ἤθελε νά πεῖ καί κάτι ἀκόμη πιό βαθύ: Μπορεῖ τό σῶμα νά εἶναι γερό ἀλλά ἡ ψυχή νά εἶναι βαρειά ἄρρωστη. Καί ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς εἶναι χειρότερη ἀπό τήν ἀρρώστια τοῦ σώματος. Ἡ ἀρρώστια τοῦ σώματος μπορεῖ νά περάσει καί ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς νά μείνει.

Ἡ ἀρρώστια τοῦ σώματος διαπιστώνεται. Ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς δέν διαπιστώνεται πάντοτε. Ἀνοῖχτε λοιπόν καλά τά μάτια τῆς ψυχῆς σας, λέει ὁ Χριστός. Στρέψετε τήν προσοχή σας περισσότερο ἀπό ὅσο στό σῶμα, στόν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως. Ἀκοῦστε τήν φωνή της πού σᾶς λέει: «κάτι δέν πάει καλά». Φροντίσατε γιά τήν θεραπεία τῆς ψυχῆς σας. Τό σῶμα μπορεῖ νά γίνει καλά, ἀλλά καί ἂν δέν γίνει καλά, μιά ἡμέρα θά τελειώσει τήν ἐπίγεια πορεία του. Γιατί θά ρθεῖ μιά γενική ἀρρώστια, πού λέγεται θάνατος, καί θά τό μεταβάλλει σέ σαπίλα καί φθορά, σέ βρώμα καί δυσωδία.

Ἀλλά ἡ ψυχή ἡ ὁποία εἶναι αἰώνια, πρέπει νά βρεθεῖ υἰγιής, ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά πάρει τήν ἀμοιβή τῶν ἀγαθῶν ἔργων.

Διαφορετικά, θά δεχθεῖ μιά φοβερή αἰώνια τιμωρία.

Γι' αὐτό ἄς φροντίζουμε μέ κάθε τρόπο γιά τήν υἰεία τῆς ψυχῆς μας. Αὐτή

είναι ή διδασκαλία του Κυρίου μας Ιησοῦ Χριστοῦ. Ὁχι ἀστρονομία, ὄχι φιλολογία, ὄχι ἀρχαιολογία, ἀλλά φῶς στή σχέση του ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του καί μέ τόν Θεό. Πῶς ὁ ἀνθρωπος γίνεται «ἀνθρωπος του Θεοῦ» πάνω στή γῆ, καί πῶς γίνεται ἄξιος νά κληρονομήσει τήν αἰώνιο ζωή καί μακαριότητα μαζί μέ τήν ὑπεραγία Δέσποινα Θεοτόκο, τούς ἁγίους Ἀποστόλους καί ὄλους τούς ἁγίους.

4. Ἄνοιξε τά παράθυρα

Ἄφοῦ ὁ Κύριος εἶναι γιά μᾶς φῶς, ἔλεγχος καί θεραπεία, φροντίζουμε νά βροῦμε τό φῶς τῆς διδασκαλίας του; Ἀναζητήσαμε ποτέ μέ πόθο καί μέ ἀγωνία τή διδασκαλία του; Ἐπιδιώξαμε νά ἀκούσουμε τόν λόγο του; Νά διαβάσουμε τά ἱερά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐκείνη τήν ἐποχή, ὁ Κύριος, σωματικῶς ἕνας πάνω στή γῆ, πῆγε σέ πέντε, δέκα, πενήντα, πεντακόσια χωριά. Τώρα ὁ Κύριος εἶναι ἀπών σωματικῶς, ἀλλά μέ τό Εὐαγγέλιό του, τόν λόγο του καί τά μυστήρια εἶναι παντοῦ. Ὅπου καί ἄν εἴμαστε εἶναι δυνατόν νά ἔχουμε τό φῶς του. Ἄς ἀρχίζουμε καί διαβάζουμε. Γιατί τί διαβάζουμε; Ἐκεῖνα πού εἶπε τίς ἱερότερες στιγμές τῆς ζωῆς του, τήν ἀποκάλυψη τοῦ ἁγίου θελήματός του. Ὁ λόγος του εἶναι πάντοτε γιά μᾶς φῶς καί ἔλεγχος.

Ὅταν φύγει ἡ νύχτα καί λάμψει ὁ ἥλιος, τυχαίνει νά περάσει ἀπό κάποιο μικρό ἄνοιγμα στό παράθυρο μία λεπτή ἀκτίνα φωτός. Ἐξω μπορεῖ νά ναι μεσημέρι, μέσα στό δωμάτιο, δέν περνᾷ παρά μόνο ἕνα ἐλάχιστο φωτάκι. Ἄν τό δοῦμε λέμε: «Μπᾶ ξημέρωσε;» Ἄν ἀφήσουμε τό παράθυρο κλειστό, δέν βλέπουμε. Τό λίγο φῶς πού μπαίνει δέν εἶναι ἀρκετό. Ἄπλᾳ βλέπουμε ὅτι κάτι περνάει καί γλυκαίνει λίγο τό σκοτάδι.

Ὅποτε τί κάνουμε;

Ἄνοιγουμε τό παράθυρο καί τό δωμάτιο γεμίζει φῶς. Τόσο πολύ πού μποροῦμε νά περάσουμε ἀκόμη καί τήν βελόνα.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο ἀδελφοί μου, κάποια στιγμή βλέπουμε νά μπαίνει στή σκοτισμένη ἀπό τά πάθη καρδιά μας ἀπό κάποια «σχισμάδα», -τόν ἔλεγχο- μία ἀκτίνα φωτός τῆς χάριος τοῦ Θεοῦ. Μήν τήν προσπεράσουμε. Γιατί μᾶς λέει ὅτι κάτι δέν πάει καλά μέσα μας καί χρειάζεται διόρθωση. Ἄς ἀνοίξουμε τά παράθυρα τῆς ψυχῆς μας νά γεμίσει φῶς. Καί τότε ἄς κάνουμε βαθύ ἔλεγχο στόν ἑαυτό μας, στήν πνευματική μας κατάσταση. Πολύ φῶς θά βροῦμε στήν ἱερή ἐξομολόγηση καί στή μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι θά καταλάβουμε

ἀληθινά τόν ἑαυτό μας καί θά γίνουμε ἀληθινοί δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.-